

Det er et synspunkt, som vi imødegår fra dansk side ved enhver given lejlighed på alle niveauer, i Ministerrådet, i arbejdsgrupperne, i Coreper, hvor vi møder det, lige så vel som vi med alt, hvad vi kan mønstre, imødegår det synspunkt, som nogle lande har, at der skal være en sådan overensstemmelse mellem de lande, der optages i første bølge af NATO, og de lande, der optages i første bølge i EU. Dette har efter min bedste mening intet med hinanden at gøre. Der er tale om to forskellige organisationer med forskellige formål, med forskellige procedurer, og derfor bør det forhandles efter hver sin metode.

Med hensyn til en i det hele taget tættere tilknytning af ansøgerlandene på nuværende tidspunkt tror jeg, man må sige, at på nuværende tidspunkt, hvor vi er ved at gøre en regeringskonference færdig, ville et forslag af den art ikke have nogen som helst chance for at blive realiseret. Det er jo ikke kun et spørgsmål om, hvad et flertal her i Folketinget kunne beslutte sig for; det er også et spørgsmål om, hvad der er realistisk at gennemføre i medlemskredsen. Og på nuværende tidspunkt midt under regeringskonferencen vil det selvfølgelig være en umulighed at komme igennem med.

Det, der vil ske i løbet af efteråret, er, at man på topmødet i Luxembourg i december – det er planen – vil træffe de endelige beslutninger om, hvilke procedurer der skal følges under foroptagelsesforhandlingerne, og det vil sige, at der igennem efteråret bliver en stor diskussion, efter at vi har færdiggjort regeringskonferencen, mellem medlemslandene om, hvorledes man mere præcist og nøjagtigt skal tilrettelægge optagelsesproceduren, og her får vi brug for alle vore kræfter for at hævde det danske synspunkt, som da heldigvis har støtte også i de nordiske lande og andre steder: at optagelsesforhandlingerne påbegyndes samtidig.

Fra fransk side har der været luftet en idé om at lave en såkaldt permanent konference. Alle lande skulle så sidde i permanent konference, det skulle træde i stedet for – sådan har jeg forstået det franske forslag, som ikke er særlig præcist – den strukturerede dialog.

Vi har sagt fra dansk side, at det var da måske en meget god idé, men som supplement til, ikke som en erstatning for, at man optager forhandlinger. Det skal ikke være en kasse, man putter ansøgerlandene ind i, hvor de så bliver spist af med at sidde i en permanent konference, uden at man regulært behandler deres problemer i optagelsesforhandlingerne.

Det er først dér, man kan prøve deres synspunkter af for alvor.

Og så vil jeg gerne sige også til det flertal i salen, som ytrer sig til fordel for sådanne »opt-in«-ordninger osv., at jeg aldrig i mine kontakter med de østeuropæiske lande – og de er mange – på noget tidspunkt har hørt et sådant ønske udtrykt fra deres side; og det er, fordi de østeuropæiske lande på dette tidspunkt af forløbet frygter alt, hvad der kan lugte af andenklassens medlemskab. Det er sandheden. Dette er ikke et ønske, som man fremfører fra østeuropæisk side; de vil netop undgå alt, hvad der kunne tale imod, at de fik fuldt medlemskab, og som kunne give de medlemslande, som er mindst interesseret i udvidelsen, det argument på hånden: Jamen, vi har jo gjort noget, vi behøver ikke at gøre mere.

Derfor vil jeg alligevel gentage denne del af argumentationen fra mit indlæg i starten ved at sige, at i hvert fald er timingen for fremsættelse af sådanne forslag kolossalt vigtig. Dagsordenen pålægger jo netop regeringen at udnytte alle muligheder for at se, hvorledes vi bedst kan gribe det an og skabe den tættest mulige tilknytning, og det mener jeg er en fornuftig formulering. Men at gå videre på nuværende tidspunkt ville jeg ikke finde velgennemtænkt.

Steen Gade (SF):

Jeg vil gerne sige tak til ordførerne.

Først nogle få bemærkninger om ideen om at lave en fast parlamentarikerdelegation til udvalgte ansøgerlande. De, der har kommenteret ideen, har jo kommenteret den positivt, og på den baggrund vil jeg da konkretisere den, så vi kan drøfte den i Europaudvalget.

Det er en model, som i hvert fald anvendes fast af Europa-Parlamentet, som har den slags faste delegationer til Europarådet og sådan noget, men det er jo ikke noget, Folketinget har arbejdet med som sådan et fast, permanent organ. Jeg tror, det kunne være spændende, og det kunne bevirke, at de, der bliver medlemmer, på en helt anden måde får ind under huden, hvad det er for problemer, ansøgerlandene står over for, og dermed også får en chance for at påvirke processen så godt som muligt.

Jeg vil sige til en lang række ordførere, at jeg takker for indlæggene. Jeg takker da specielt, vil jeg sige, for de indlæg, som kom fra fru Charlotte Antonsen og hr. Kent Kirk og også – det er måske lidt mere forsigtigt – fra fru Elisabeth Arnold og fru Addi Andersen, som jo bakker op